

A.G. Riddle

DE OORSPRONG

Deel 1 van de Atlantis-trilogie

Proloog

Icefall, vaartuig voor wetenschappelijk onderzoek

Atlantische Oceaan, 88 zeemijl van de kust van Antarctica

Karl Selig leunde tegen de reling en keek door de verrekijker naar de reusachtige ijsberg. Er liet weer een groot brok los, dat in zee viel en meer prijs gaf van het lange, donkere ding dat uit het ijs stak. Het leek wel een... onderzeeër? Maar dat kon toch niet?

‘Hé, Steve, kom eens kijken.’

Steve Cooper, met Karl bevriend sinds de middelbare school, bond aan de andere kant van het schip een boei vast, stak het dek over en kwam naast Karl staan. Hij pakte de verrekijker van hem aan, keek en verstrakte. ‘Wauw. Wat is dat? Een onderzeeër?’

‘Zou kunnen.’

‘En wat is dat eronder?’

Karl griste de verrekijker uit zijn handen. ‘Eronder...’ Hij tuurde naar de plek onder de onderzeeër. Daar was meer te zien. De onderzeeër, als het er een was, stak uit een grijze massa, zo te zien van metaal, die veel groter was. In tegenstelling tot de onderzeeër weerkaatste de grijze massa geen licht; die had een donker, golvend patroon, onscherp, zoals de lucht boven een warme snelweg als je door de woestijn reed. Maar de massa was niet warm, of in elk geval niet zo warm dat het ijs eromheen smolt. Net boven de grijze massa stond iets op de romp van de onderzeeër geschilderd, zag Karl: U-977 EN KRIEGSMARINE. Een nazionderzeeër. Die uit een of ander bouwwerk stak.

Karl liet de verrekijker zakken. ‘Wek Naomi en bereid het schip voor om aan te meren. We gaan kijken.’

Steve haastte zich het trapje naar het benedendek af en Karl hoorde hem Naomi roepen in een van de twee kleine hutten waarover het schip beschikte. Karls projectsponsor had erop gestaan dat hij Naomi zou meenemen. Tijdens de bespreking had Karl geknikt en gehoopt dat ze hem niet voor de voeten zou lopen. Ze had hem niet teleurgesteld. Toen ze vijf weken daarvoor in Kaapstad, Zuid-Afrika, aan boord van de Icefall gingen, had Naomi twee stel scho-

ne kleren en drie boeken bij zich, plus genoeg flessen wodka om een Russisch leger dronken te voeren. Sindsdien hadden ze haar nauwelijks gezien. Het moet oersaai voor haar zijn, bedacht Karl. Voor hemzelf was het de kans van zijn leven.

Karl bracht de verrekijker naar zijn ogen en keek weer naar de reusachtige ijsberg die zich bijna een maand geleden van Antarctica had losgemaakt. Negentig procent van de ijsberg bevond zich onder water, maar wat erboven uitstak had nog altijd een oppervlakte van honderdzestig vierkante kilometer, wat anderhalf keer zo groot als Manhattan was.

Karls proefschrift ging over nieuwe afgebroken ijsbergen en hoe die de zee-stromen beïnvloedden wanneer ze smolten. In de afgelopen vier weken hadden Steve en hij rondom de ijsberg een hele reeks hightech boeien uitgezet, die de watertemperatuur maten, de verhouding zout en zoet water registreerden en om de zoveel tijd sonarpeilingen deden om vast te stellen hoe de ijsberg van vorm veranderde. Het doel was om meer te weten te komen over hoe ijsbergen zich gedroegen nadat ze zich van Antarctica hadden losgemaakt. Antarctica bevatte negentig procent van het ijs van de wereld en als dat in de komende paar eeuwen zou smelten, zou dit het leven op aarde drastisch veranderen. Hij hoopte dat zijn research enig licht zou werpen op hoe dit precies zou gebeuren.

Karl had Steve gebeld zodra hij wist dat er geld voor zijn project was. ‘Je moet met me meegaan. Nee, echt, vertrouw me...’ Steve was met tegenzin akkoord gegaan en tot Karls opluchting was zijn oude vriend tijdens de expeditie, waarbij ze overdag hun metingen deden en ’s avonds hun bevindingen bespraken, net zo enthousiast geworden als hij. Voordat ze waren vertrokken was Steves academische carrière net zo stuurloos geweest als de ijsberg die ze volgden, en was hij voor zijn proefschrift van het ene naar het andere onderwerp geswitcht. Karl en hun andere vrienden waren zelfs bang geweest dat hij helemaal een punt achter zijn studie zou zetten.

De eerste resultaten van hun research waren intrigerend geweest, maar nu hadden ze iets anders ontdekt, iets spectaculairs. Iets wat de voorpagina’s van de kranten zou halen. Maar hoe zouden de koppen luiden? NAZIONDERZEEËR ONTDEKT OP ANTARCTICA? Hij kon het bijna niet geloven.

Karl wist dat de nazi’s een obsessieve belangstelling hadden gehad voor Antarctica. Ze hadden er in 1938 en 1939 expedities naartoe gestuurd en hadden zich zelfs een deel van het continent toegeëigend als een nieuwe Duitse deelstaat: Neuschwabenland. Diverse nazionderzeeërs, waarvan niet bekend was dat ze tot zinken waren gebracht, waren nooit teruggevonden. Aanhangers van samenzweringstheorieën beweerden dat er kort voor de val van het

Derde Rijk een onderzeeër uit Duitsland was vertrokken met aan boord de hoogste kopstukken van het naziregime en al hun schatten, waaronder talloze onbetaalbare kunstvoorwerpen die waren geroofd, en nieuwe, topgeheime technologie.

Achter in Karls geest kwam een andere gedachte op: de beloning. Als er een nazischat aan boord van de onderzeeër was, zou die enorm veel geld waard zijn. Dan hoefde hij zich nooit meer zorgen te maken over de financiering van zijn projecten.

Eerst moesten ze met het schip aanmeren bij de ijsberg. De zee ging flink tekeer en het kostte ze drie pogingen, maar uiteindelijk lukte het, op een kilometer of drie afstand van de onderzeeër en het merkwaardige bouwwerk eronder.

Karl en Steve trokken hun klimtuig aan en knoopten hun lijnen vast. Karl gaf Naomi een paar basisinstructies, die allemaal min of meer neerkwamen op ‘overal afblijven’, waarna Steve en hij over de reling klommen, zich aan hun lijn naar het vlakke ijs onder aan de boot lieten zakken en op weg gingen.

De daaropvolgende drie kwartier, toen ze over de kale ijsvlakte liepen, zeiden ze geen van beiden iets. De bodem werd ruwer naarmate ze de zee verder achter zich lieten en ze schoten minder snel op, Steve nog minder dan Karl.

‘We moeten opschieten, Steve.’

Steve probeerde de afstand te verkleinen. ‘Sorry. Na een maand op zee ben ik hopeloos uit vorm.’

Karl keek omhoog naar de zon. Als die onderging, zou de temperatuur snel dalen en zouden ze waarschijnlijk doodvriezen. De dagen waren hier lang. De zon kwam om half drie ’s middags op en ging na tien uur ’s avonds pas onder, maar dat hield in dat ze nog maar een paar uur de tijd hadden. Karl ging wat sneller lopen.

Achter zich hoorde hij het geschuifel van Steves sneeuwschoenen op het ijs terwijl hij zijn uiterste best deed om Karl in te halen. Het ijs produceerde merkwaardige geluiden: eerst een laag, zacht gedreun en daarna een snel op-eenvolgend tikkend geluid, alsof er duizend spechten in pikten. Karl bleef staan en luisterde. Hij draaide zich om naar Steve en op het moment dat ze elkaar aankeken, verscheen er rondom Steves voeten een spinnenweb van barstjes in het ijs. Vol afgrijzen keek Steve omlaag en toen begon hij zo hard als hij kon naar Karl en het veilige ijs te rennen.

Voor Karl was het een surrealistische aanblik die zich in slow motion afspeelde. Hij rende op zijn vriend af, trok de bos touw van zijn riem, hield het uiteinde vast en wierp de bos zo ver mogelijk van zich af. Steve kon het touw nog net vastgrijpen voordat ze een luid gekraak hoorden, het ijs onder Steves voeten wegzonk en hij in een brede kloof stortte.

Het touw werd onmiddellijk strakgetrokken, waardoor Karl zijn evenwicht verloor en op zijn buik op het ijs viel. Karl probeerde met zijn voeten grip op de bodem te krijgen, maar hij werd te hard vooruit getrokken. Hij opende zijn handen een fractie, zodat het touw erdoorheen gleeed en hij minder hard vooruitging. Zodra hij de kans kreeg zette hij de klimijzers van zijn sneeuwschoenen in de bodem en hij kreeg een regen van ijs in zijn gezicht totdat hij tot stilstand kwam. Hij klemde zijn handen vaster om het touw, dat nu over de rand van de kloof schuurde en een vreemde, vibrerende toon voortbracht, als van een lage vioolsnaar.

‘Steve! Hou vast. Ik ga je omhoogtrekken.’

‘Nee, niet doen!’ riep Steve.

‘Wat? Ben je gek geworden?’

‘Er is hier iets, onder me. Laat me zakken, langzaam.’

Karl dacht even na. ‘Wat zie je?’

‘Een soort tunnel, of grot. Met grijs metaal erin. Moeilijk te zien.’

‘Oké, hou je goed vast. Ik ga je laten zakken.’ Karl liet het touw drie meter vieren en toen Steve niet reageerde nog eens drie meter.

‘Stop,’ riep Steve.

Karl voelde het touw bewegen in zijn handen. Zwaaide Steve heen en weer? Toen werd het touw slap.

‘Ik ben er,’ zei Steve.

‘Wat is het?’

‘Dat weet ik niet precies.’ Steves stem klonk nu gedempt.

Karl kroop naar de rand van het ijs en keek omlaag.

Steve stak zijn hoofd uit de ingang van de grot. ‘Het lijkt wel een kathedraal. Heel groot. Er staan dingen op de muren geschreven. In een schrift... dat ik nog nooit heb gezien. Ik ga het van dichtbij bekijken.’

‘Steve, wacht...’

Steves hoofd verdween weer uit het zicht. Er verstreken een paar minuten. Voelde Karl weer een lichte trilling? Hij spitste zijn oren. Hij hoorde niets maar voelde het wel. De trillingen volgden elkaar sneller op. Karl richtte zich op en deed een paar stappen bij de rand vandaan. Het ijs achter hem kraakte en er kwamen barsten in, overal, die zich snel verspreidden. Zo hard als hij kon rende hij vooruit, op de kloof af, die langzaam breder werd. Hij sprong... haalde het bijna naar de andere kant, maar hij kwam net iets te kort. Zijn handen grepen de rand van de kloof vast en even hing hij daar heen en weer te zwaaien. De trillingen in de bodem werden alsmaar sterker. Overal om hem heen zag Karl het ijs afbrokkelen en omlaag storten, totdat ook de rand waar hij zich aan vasthield dat deed en hij in de diepte tuimelde.

Op het schip keek Naomi naar de ondergaande zon boven de ijsberg. Ze pakte de satelliettelefoon en toetste het nummer in dat de man haar had gegeven.

‘U zei dat ik moest bellen als we iets interessants hadden gevonden.’

‘Zeg geen woord meer. Hou de lijn open. Binnen twee minuten hebben we je locatie. We komen naar je toe.’

Ze legde de telefoon op het aanrecht, liep naar het gasfornuis en roerde nog eens in de pan met bonen.

De man aan de andere kant van de lijn keek op toen de gps-coördinaten op zijn beeldscherm verschenen. Hij kopieerde de locatie en zocht in de database van de satelliet-surveillance naar livefeeds. Eén resultaat.

Hij opende de stream en stuurde het beeld naar het midden van de ijsberg, waar de donkere plekken waren. Hij zoomde een paar keer in en toen het beeld scherp werd gesteld, liet hij zijn koffiemok op de vloer vallen, schoot zijn kamer uit en rende door de gang naar het kantoor van de directeur. Hij wierp de deur open, onderbrak een man met grijs haar, die met opgestoken handen bij het bureau stond en net iets wilde zeggen.

‘We hebben het gevonden.’

DEEL EEN

JAKARTA BRANDT

Researchcentrum voor autisme (RCA)

Jakarta, Indonesië

Heden

Dr. Kate Warner schrok wakker met een angstig gevoel: er was iemand in de kamer. Ze probeerde haar ogen te openen, maar dat lukte niet. Ze voelde zich beneveld, alsof ze gedrogeerd was. De lucht rook bedompt... naar aarde. Ze probeerde zich om te draaien en voelde een pijnscheut door haar lichaam gaan. Het bed waarop ze lag was hard... misschien was het een bank, maar in elk geval niet haar eigen bed in haar flat op de negentiende verdieping in het centrum van Jakarta. Waar ben ik?

Ze hoorde weer een voetstap, zacht, als een sportschoen op vloerbedekking. 'Kate,' fluisterde een mannenstem, om te zien of ze wakker was.

Kate slaagde erin haar ogen een fractie te openen. Boven zich zag ze zwak zonlicht, gefilterd door de aluminium jaloezieën voor de lage, brede ramen. In de hoek van de kamer een knipperend licht, als de flitser van een camera die om de paar seconden een foto maakt.

Ze haalde een keer diep adem, schoot overeind en zag wie er in de kamer was. De man deinsde achteruit, liet vallen wat hij in zijn hand had, en de donkere vloeistof kletterde op de vloer.

Het was Ben Adelson, haar laboratoriumassistent. 'Jezus, Kate, sorry. Ik dacht... als je wakker was, dat je wel koffie zou willen.' Hij hurkte neer om de scherven van de mok op te rapen, keek naar haar op en zei: 'Ik bedoel het niet vervelend, Kate, maar je ziet er afschuwelijk uit.' Hij bleef haar enige tijd aankijken. 'Vertel me wat er aan de hand is, alsjeblieft.'

Kate wreef zich in de ogen en haar hoofd leek iets op te klaren nu ze wist waar ze was. Ze had de afgelopen vijf dagen dag en nacht in het lab gewerkt, vrijwel continu sinds ze was gebeld door de financier van haar research met de mededeling: kom nu met resultaten, welke resultaten ook, of de geldkraan gaat dicht. Ik wil deze keer geen excuses horen. Ze had het tegen niemand van het team gezegd. Het had geen zin om onrust te zaaien. Of ze kwam met resultaten en ze konden doorgaan, en zo niet, dan konden ze naar huis. 'Koffie klinkt goed, Ben. Graag.'

De man stapte uit het busje en trok de zwarte bivakmuts over zijn hoofd. ‘Gebruik je mes als we binnen zijn. Pistoolveuur trekt de aandacht.’

Zijn assistent, een vrouw, knikte en trok ook een bivakmuts over haar hoofd.

De man, die handschoenen droeg, stak zijn hand uit naar de deurknop, maar aarzelde toen. ‘Weet je zeker dat het alarm uit staat?’

‘Ja. Tenminste, ik heb het buitenalarm onklaar gemaakt, maar waarschijnlijk gaat het binnen wel af.’

‘Wat?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Jezus, misschien bellen ze op dit moment de politie wel. Laten we opschieten.’ Hij wierp de deur open en stormde naar binnen.

Op het bord naast de deur stond: ONDERZOEKSCENTRUM VOOR AUTISME –
PERSONEELSINGANG

Ben kwam terug met een nieuwe mok koffie en Kate bedankte hem. Hij liet zich in de stoel tegenover haar bureau vallen. ‘Je werkt je nog eens het graf in. Ik weet dat je de afgelopen vier nachten hier hebt geslapen. En dan die geheimzinnigheid: niemand mag in het lab komen, je houdt al je aantekeningen voor jezelf, zegt geen woord over ARC-247... Ik ben niet de enige die zich zorgen maakt.’

Kate nam een slokje koffie. Jakarta was niet de ideale plek voor een onderzoekscentrum, maar werken op het eiland Java had ook zijn voordelen. Goede koffie was er een van.

Ze kon Ben niet vertellen waar ze in het lab mee bezig was, tenminste, nu nog niet. Want misschien leverde het niets op en dan zouden ze allemaal hun baan kwijtraken. Bovendien, als ze hem in vertrouwen nam, zou ze hem me-deplichtig maken aan iets wat strafbaar kon zijn.

Kate knikte naar het knipperende licht in de hoek van de kamer. ‘Wat is dat voor licht?’

Ben keek achterom. ‘Geen idee. Van het alarm, denk ik.’

‘Is er brand?’

‘Nee. Ik heb mijn ronde gedaan toen ik aan mijn dienst begon, en er is nergens brand. Ik wilde een grondiger controle doen toen ik zag dat jouw deur op een kier stond.’ Ben stak zijn hand in een van de kartonnen dozen die overal in Kates kantoor verspreid stonden. Hij haalde er een paar ingelijste oorkondes uit. ‘Waarom hang je deze niet op?’

‘Waarom zou ik?’ Het was Kates stijl niet om oorkondes aan de muur te hangen, en trouwens, wie moest ze ermee imponeren? Kate was de enige arts en wetenschapper van het project en alle andere researchmedewerkers kenden haar cv. Ze kregen nooit bezoek, en de enige mensen die in haar kantoor

kwamen waren de twee dozijn teamleden die voor de autistische kinderen van het project zorgden. Die zouden waarschijnlijk denken dat Stanford en Johns Hopkins mensen waren, of lang geleden overleden familieleden, en dat de oorkondes hun geboorteaktes waren.

‘Als ik een doktersgraad van Johns Hopkins had, zou ik hem zeker ophangen.’ Voorzichtig deed Ben de oorkonde terug in de doos en keek wat er nog meer in zat.

Kate dronk haar laatste restje koffie op. ‘O ja?’ Ze hield de mok voor hem op. ‘Je mag hem hebben, als je nog een kop koffie voor me inschenkt.’

‘Houdt dat in dat jij dan moet doen wat ik zeg?’

‘Krijg het niet te hoog in je bol,’ zei Kate toen Ben het kantoor uit liep. Ze ging bij het raam staan, draaide aan het harde plastic staafje om de jaloezieën te openen, zag het hek van draadgaas dat om het gebouw heen stond en de drukbevolkte straten van Jakarta erachter. De ochtendspits was al in volle gang. Auto’s, bussen, motoren en brommers schoten dicht naast elkaar voorbij. De overige vierkante centimeters van de straten en stoepen werden ingenomen door fietsers en voetgangers. En zij had ooit gedacht dat het verkeer in San Francisco erg was.

Het was niet alleen de verkeersdrukke; Jakarta voelde nog steeds zo onbekend en buitenlands. Zeker niet als thuis. Misschien zou dat ook nooit gebeuren. Vier jaar daarvoor was Kate bereid geweest naar elke plek op de wereld te verhuizen, als ze maar niet in San Francisco hoefde te blijven. Martin Grey, haar adoptievader, had tegen haar gezegd: ‘Jakarta is een prima plek om je research voort te zetten... en om opnieuw te beginnen.’ Hij had ook iets gezegd over de tijd die alle wonden heelt. Maar nu begon die tijd te dringen.

Ze liep terug naar haar bureau en begon de foto’s op te ruimen die Ben uit de doos had gehaald. Ze stopte toen ze een verschoten foto van een grote danszaal met een parketvloer zag. Hoe was die tussen haar werkspullen terechtgekomen? Het was de enige foto die bewaard was gebleven van het huis uit haar kindertijd, vlak bij de Tiergartenstrasse in West-Berlijn. Het kostte Kate moeite zich het kolossale huis van drie verdiepingen voor de geest te halen. Zoals ze het zich herinnerde had het eerder aangevoeld als een buitenlandse ambassade, of een landhuis uit een andere tijd. Een kasteel. Een kasteel dat grotendeels leegstond. Kates moeder was gestorven tijdens haar geboorte en hoewel haar vader veel van haar had gehouden, was hij zelden thuis geweest. Kate probeerde hem voor zich te zien, maar het lukte niet. Het enige wat ze nog had was een vage herinnering aan een koude decemberdag, toen haar vader en zij waren gaan wandelen. Ze herinnerde zich hoe piepklein haar hand had gevoeld in de zijne, en hoe veilig ze zich had gevoeld. Ze waren de hele Tiergartenstrasse af-

gelopen, tot waar de Berlijnse Muur was. De aanblik was een sombere geweest: mensen die er bloemen en foto's neerlegden, die hoopten en baden dat de Muur ooit zou vallen en dat ze hun dierbaren zouden terugzien. Andere herinneringen waren slechts flitsen, van hem die vertrok of weer thuiskwam, altijd met een cadeautje uit een ver land. Het huishoudelijk personeel had zijn uiterste best voor haar gedaan. Ze waren heel zorgzaam maar misschien wat kil voor haar geweest. Hoe heette de huishoudster ook alweer? Of de onderwijzers die met haar en het overige personeel op de bovenste verdieping had gewoond? Zij had Kate Duits geleerd. Ze kon nog steeds Duits spreken, maar de naam van de vrouw wist ze niet meer.

De enige duidelijke herinnering aan de eerste zes jaar van haar leven was van de avond dat Martin de dansaal binnenkwam, de muziek afzette en haar vertelde dat haar vader niet meer thuis zou komen, nooit meer, en dat zij bij hem zou komen wonen.

Ze wilde dat ze deze herinnering uit haar geheugen kon wissen, net als die van de daaropvolgende dertien jaar. Ze was met Martin naar de Verenigde Staten vertrokken, maar ze had zo'n beetje overal gewoond aangezien Martin zich van de ene expeditie in de andere had gestort en zij van de ene naar de andere kostschool was gegaan. Geen daarvan had haar het gevoel van een thuis gegeven.

Wat voor haar het dichtst in de buurt kwam van wat je een thuis zou kunnen noemen, was haar researchcentrum. Als ze niet sliep, was ze daar. Na San Francisco had ze zich volledig aan haar werk gegeven en wat was begonnen als een verdedigingsreactie, een manier om te overleven, was haar routine en levensstijl geworden. Het researchteam was haar familie, en de deelnemers aan de research waren haar kinderen.

En binnenkort zou ze dat misschien allemaal kwijtraken.

Ze moest zich concentreren. Maar eerst wilde ze nog een kop koffie. Ze schoof de foto's van haar bureau in de doos. Waar bleef Ben?

Kate liep door de gang naar de keuken. Daar was niemand. Ze keek in de koffiekant. Leeg. Ook hier zag ze knipperende lichtjes.

Er was iets mis. 'Ben?' riep Kate.

De andere teamleden zouden pas over een paar uur komen. Ze hielden er vreemde werkuren op na, maar ze deden hun werk goed. Kate vond het werk het belangrijkste.

Ze liep door naar het researchgebouw, dat bestond uit een aantal opslagruimtes en kantoren, gelegen rondom het steriele laboratorium waar Kate en haar team zich bezighielden met de ontwikkeling van de genterapieretrovirussen waarvan ze hoopten dat die autisme zouden kunnen genezen. Ze keek door de ruiten. Ben was niet in het lab.

Er hing om deze tijd van de ochtend een onheilspellende atmosfeer in het gebouw. Er was niemand, het was doodstil en hoewel niet helemaal donker ook nog niet helemaal licht. Banen zonlicht vielen door de ramen van de kamers de gang in, als zoeklichten speurend naar tekens van leven.

Kates voetstappen echoden luid door het gebouw toen ze bij elke kamer een blik naar binnen wierp en ze haar ogen half dicht moest knijpen vanwege het felle Indonesische zonlicht. In geen van de kamers was iemand. Dan bleef alleen het bewonersgedeelte over: de woon- en slaapkamers, de keukens en de vele andere faciliteiten die nodig waren voor hun studie van pakweg honderd kinderen met autisme.

In de verte hoorde Kate andere voetstappen, die veel sneller gingen dan de hare, van iemand die rende. Ze begon zelf ook te rennen, in de richting van het geluid, en toen ze bij de hoek was, stond Ben opeens tegenover haar. Hij greep haar arm vast en zei: ‘Kate, kom mee. Snel.’

2

Manggarai Station

Jakarta, Indonesië

David Vale trok zich terug in de schaduw van de kaartjesbalie van het station. Hij keek naar de man die bij de kiosk *The New York Times* kocht. De man betaalde de kioskhouder en liep weg zonder de krant in de vuilnisbak te gooien. Niet zijn contact.

Achter de kiosk kwam een forensentrein langzaam het station binnenrijden. Die was tot het laatste vrije hoekje gevuld met Indonesische arbeiders die uit de omliggende steden voor hun werk naar de hoofdstad kwamen. Alle dubbele schuifdeuren stonden open en ook daaruit hingen passagiers, voornamelijk mannen van een jaar of veertig. Op het dak van de trein zaten de tieners en de jongvolwassenen, of ze lagen op hun buik de krant te lezen, met hun smartphone te spelen of met elkaar te praten. De afgeladen trein stond symbool voor Jakarta zelf, een stad die met de alsmaar groeiende bevolking uit zijn voegen barstte en die probeerde te moderniseren. Dit massale vervoer was een van de meest zichtbare tekenen van de worsteling om achtentwintig miljoen mensen ruimte te bieden.

De forensen stroomden de trein uit en verdrongen zich op het perron als koopjesjagers op Black Friday in Amerika. Totale chaos. Er werd geduwd,

getrokken en geroepen terwijl de stroom zich naar de uitgang bewoog. Tegelijkertijd probeerde eenzelfde stroom het station binnen te gaan. Zo ging het hier en op de andere forensenstations elke dag. De perfecte plek voor een ontmoeting.

Davids blik was nog steeds op de krantenkiosk gericht. Zijn oordopje kraakte. ‘Collector, Watch Shop hier. Het is inmiddels nul uur plus twintig, hou dat in gedachten.’

Het contact was laat. Het team begon nerveus te worden. De onuitgesproken vraag was: zetten we er een punt achter?

David bracht zijn mobiele telefoon naar zijn mond. ‘Begrepen, Watch Shop. Trader, Broker, meld je.’

Vanaf de plek waar hij stond kon David de twee andere agenten zien. De ene zat op een bankje te midden van de krioelende mensenmassa. De andere was bezig een lamp te repareren in de buurt van de toiletten. Beiden meldden dat ze hun anonieme informant, die beweerde gedetailleerde informatie te hebben over een grote terroristische aanslag met de naam Toba Protocol, nog niet hadden gezien.

De agenten waren goed, de twee beste van Bureau Jakarta; David kon ze amper onderscheiden in de massa. Toen hij zijn blik door de rest van het station liet gaan, kwam er een onaangename onrust over hem.

Zijn oordopje kraakte weer. Het was Howard Keegan, de directeur van Clocktower, de contraterroristische organisatie waarvoor David werkte. ‘Collector, Appraiser hier, zo te zien komt de handelaar vandaag niet naar de markt.’

David was het hoofd van Post Jakarta, en Keegan was zijn baas en mentor. David wist dat de oudere man hem niet wilde passeren door de operatie te beëindigen, maar de boodschap was duidelijk. Keegan was helemaal uit Londen overgekomen, hopen op een doorbraak. Hij had een groot risico genomen, gezien de andere lopende operatie van Clocktower.

‘Mee eens,’ zei David. ‘We sluiten de tent.’

De twee agenten liepen onopvallend weg van hun post en gingen op in de massa Indonesiërs.

David wierp nog een laatste blik op de krantenkiosk. Een grote man met een rood windjack betaalde voor iets. Een krant. *The New York Times*.

‘Wacht, Trader en Broker,’ zei David. ‘We hebben een klant die de handel bekijkt.’

De man deed een stap achteruit, hield de krant voor zich en bleef even staan om de voorpagina te bekijken. Toen, zonder om zich heen te kijken, vouwde hij de krant weer op, liet hem in de vuilnisbak vallen en haastte zich naar de

afgeladen trein die op het punt van vertrekken stond.

‘Contact. Ik ga hem achterna.’ Diverse gedachten tolden door Davids hoofd toen hij zich losmaakte uit de schaduw en zich in de massa drong. Waarom was de man zo laat? En hoe hij eruitzag... dat klopte niet. Het opvallende rode windjack, de houding, van een militair, of een agent, de manier van lopen.

De man wrong zich de trein in en begon zich door de drukte van staande mannen en zittende vrouwen te werken. Hij was groter dan vrijwel iedereen in de trein, dus David kon zijn hoofd nog zien. David worstelde zich de trein in en bleef toen staan. Waarom ging het contact ervandoor? Had hij iets gezien? Had iets hem aan het schrikken gemaakt? En toen gebeurde het. De man draaide zich om, keek David aan, en de blik in zijn ogen zei alles.

David draaide zich met een ruk om, wierp zich de trein uit en nam in zijn val de vier mannen in de deuropening mee. Hij probeerde ze weg te duwen van de trein, terwijl anderen de opening die was ontstaan alweer opvulden. David wilde ze waarschuwen toen de explosie de trein uiteenreet in een wolk van glasscherven en metaal. David werd achteruit op het betonnen perron geworpen en lichamen, sommige dood, andere gillend van de pijn, vielen boven op hem. Overal klonk geschreeuw. Door de rook dwarrelden asdeeltjes en gruis als sneeuwvlokken omlaag. David kon zijn armen en benen niet bewegen. Zijn hoofd viel achterover en bijna verloor hij het bewustzijn.

Even was hij terug in New York, waar hij wegrende van het instortende gebouw en er het volgende moment onder lag. Hij kon zich niet bewegen en wachtte af. Handen van onzichtbare mensen grepen hem vast en trokken hem uit het puin. ‘We hebben je, vriend,’ zeiden ze. Hij hoorde sirenes van brandweer- en politiewagens toen hij weer zonlicht zag.

Maar deze keer werd hij niet naar een ambulance gebracht. Het was een zwart bestelbusje dat voor de ingang van het station geparkeerd stond. De mannen waren niet van de brandweer. Het waren zijn twee agenten, Trader en Broker. Ze tilden David in het busje en reden met hoge snelheid weg terwijl de sirenes van brandweer- en politiewagens luid door de straten van Jakarta klonken.

Researchcentrum voor autisme (RCA)

Jakarta, Indonesië

Speelkamer Vier was een en al bedrijvigheid. De aanblik was de gebruikelijke: overal lag neergegoot speelgoed en een stuk of tien kinderen zaten verspreid door de kamer, ieder voor zichzelf te spelen. In de hoek zat een jongetje van acht, Adi heette hij, voor- en achteruit te wiegen terwijl hij zonder haperingen de blokkenpuzzel in elkaar zette. Toen hij het laatste blok erin had gepast, keek hij op naar Ben met een trotse glimlach op zijn gezicht.

Kate kon haar ogen niet geloven.

Het jongetje had de puzzel in elkaar gezet die haar team gebruikte om savanten te herkennen: autistische personen die over bijzondere cognitieve vaardigheden beschikken. Voor de puzzel was een IQ van 140 tot 180 vereist. Kate kon hem zelf niet maken; het enige kind in het centrum dat het wel kon was Satya.

Kate keek toe terwijl het jongetje de puzzel uit elkaar haalde en hem nog eens in elkaar zette. Daarna stond Adi op en ging naast de zevenjarige Surya op de bank zitten. Het kleinere jongetje stond op, liep naar de puzzel en zette die met hetzelfde gemak in elkaar.

Ben keek Kate aan. ‘Niet te geloven, hè? Denk je dat ze het hebben onthouden? Dat ze het hebben gezien toen Satya het deed?’

‘Nee... of misschien,’ zei Kate. ‘Maar ik betwijfel het.’ Haar hoofd tolde. Ze had tijd nodig om na te denken. Ze moest het zeker weten.

‘Dit is waaraan je hebt gewerkt, hè?’ zei Ben.

‘Ja,’ zei Kate afwezig. Maar dit kon niet. Het had niet zo snel mogen werken. De vorige dag hadden deze kinderen nog alle klassieke tekenen van autisme vertoond... als er zoiets bestond. Wetenschappers en artsen waren steeds meer gaan erkennen dat autisme bestond uit een heel spectrum van stoornissen, met een grote variëteit aan symptomen. In de kern was autisme een stoornis in communicatie en sociale interactie. Kinderen die aan de stoornis leden vermeden oogcontact en waren niet in staat te socialiseren, of ze reageerden niet wanneer hun naam werd gezegd, en de zware gevallen konden helemaal geen contact verdragen. De vorige dag zouden Adi en Surya de puzzel nooit hebben kunnen maken en oogcontact hebben gezocht, ze zouden überhaupt niets om de beurt hebben gedaan.

Ze moest dit aan Martin vertellen. Dan kon hij misschien voorkomen dat de geldkraan werd dichtgedraaid.

‘Wat wil je nu doen?’ vroeg Ben, en zijn stem trilde van opwindning.

‘Breng ze naar Observatie Twee. Ik moet iemand bellen.’ In Kates geest vochten ongelof, vermoedheid en blijdschap om een plek. ‘En, eh... we moeten een diagnose stellen. ADI-R. Nee, ADOS-2, dat kost minder tijd. En we moeten alles filmen.’ Kate glimlachte en legde haar hand op Bens schouder. Ze wilde iets plechtigs zeggen, iets wat het moment tot een mijlpaal maakte, iets waarvan ze zich voorstelde dat briljante, binnenkort beroemde geleerden het zouden zeggen op het moment van de grote doorbraak, maar ze kon niets bedenken en glimlachte alleen. Ben knikte en nam beide kinderen bij de hand. Kate opende de deur en met zijn vieren liepen ze de gang op, waar ze werden opgewacht door twee mensen. Nee, geen mensen maar monsters, van top tot teen in het zwart gekleed, in commandostijl: gevechtshelm, bivakmuts, een soort skibril met donkere glazen, kogelvrij vest en zwarte latex handschoenen.

Kate en Ben bleven abrupt staan, keken elkaar ongelovig aan en schermden de kinderen af. Kate schraapte haar keel en zei: ‘Dit is een onderzoekscentrum, we hebben hier geen geld, maar neem de apparatuur mee, als jullie dat willen. We zullen niet...’

‘Mond dicht.’ De stem van de man klonk schor, als van iemand die zijn hele leven heeft gerookt en gedronken. Hij wendde zich tot zijn kleinere, in het zwart gehulde partner, een vrouw, dat was duidelijk te zien, en zei: ‘Neem ze mee.’

De vrouw deed een stap naar de kinderen toe. Zonder na te denken versperde Kate haar de weg. ‘Niet doen. Neem alles mee wat je wilt. Neem mij mee in plaats van...’

De man trok een vuurwapen en richtte het op haar. ‘Ga opzij, dr. Warner. Ik wil u geen kwaad doen, maar als het nodig is, doe ik het.’

Hij weet hoe ik heet, dacht Kate.

Vanuit haar ooghoek zag ze dat Ben naar voren kwam en in de ruimte tussen haar en het monster probeerde te gaan staan.

Adi wilde wegrekken, maar de vrouw greep hem vast bij zijn t-shirt.

Ben stond inmiddels naast Kate, deed nog een stapje naar voren, en toen wierpen ze zich samen op de man. Ze vielen op de grond toen het vuurwapen afging. Kate zag dat Ben van de man af rolde. Overal bloed.

Ze probeerde overeind te komen, maar de man had haar vastgegrepen. Hij was te sterk voor haar. Hij drukte haar tegen de grond en ze hoorde een harde knal.